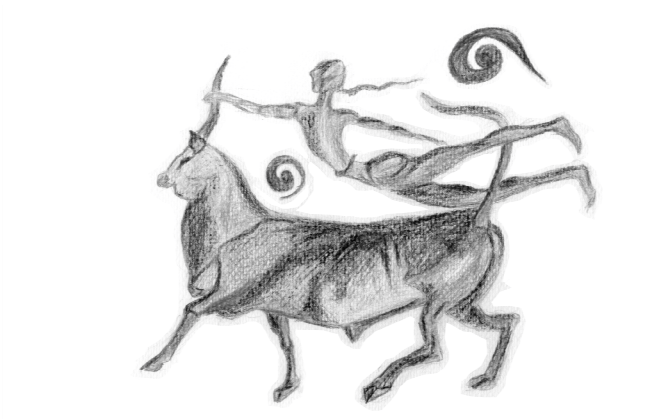

Δημήτρης Άγαθοκλῆς

ΑΦΕΣΙΣ

αὐτοέκδοση

© Δημήτρης Ἀγαθοκλῆς
(πνευματικὸ περιεχόμενο νομικῶς κατοχυρωμένο)

www.dagathoklis.com
agathdim@yahoo.gr

Τὰ σχέδια τοῦ βιβλίου φιλοτέχνησε ἡ Φωτεινὴ Σκαμνέλη

ΑΦΕΣΙΣ

Β' βραβείο στον ΚΗ Λογοτεχνικό Διαγωνισμό
του Φ. Σ. Παρνασσός 2010

Δημήτρης Άγαθοκλής

ΑΦΕΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ * 2013

da doch Beginn an sich immer so schön ist

R.M. Rilke

ΠΡΟΛΟΓΟΣ
(ΜΕΙΔΙΑΜΑ)

Ἦταν γραφτό, πολὺ πρὶν γεννηθῶ
πρὶν ματώσουν τὰ βιβλία
στὸ ψαλίδι τῶν χελιδονιῶν
μικραίνει ἡ μέρα ὁ ἥλιος μικραίνει
(ρόδα στὸ πέρασμά σου)
φύγαν πουλιὰ κοπάδια γνέθουν πιά
σ' ἄλλη μηχανή, τὸν θρῆνο.
Ἐδῶ, ψήλωσε τὸ καλαμπόκι
καθένας χαράσσει νέα γραμμὴ· σὰ βόιδι.

Ἔτσι, εἰδώλιο λατρευτικό, ἀρχαῖο
μ' ἓνα σερνάμενο καπίστρι εἶναι γραφτό
σ' αὐτὸ τὸ χῶμα ποὺ μισῶ
—μύθος μακριά σου— νὰ μείνω

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ΒΡΑΔΥ

Φορές, ἔστεκε μὲ κρίνο μαραμμένο γνωριμίας
στὴν πλατεία. Περίμενε νὰ σημάνει ἀκριβῶς νὰ πάει
καὶ πέντε καὶ δέκα κι ὅτι μόλις ἐτοιμάζονταν
νὰ στραφεῖ, νὰ τὴν τρέχοντας ποῦ ὄρμᾶ σὰν πλημμυρίδα
μὲ τὴ νύχτα στὰ μαλλιά συγγνώμη μὲς στὰ μάτια
νὰ πέφτει πάνω του καὶ νὰ γυρνᾶνε νὰ γυρνᾶνε
νὰ γυρνᾶνε ἐποχές, εἶναι μέρα εἶναι ἀνοιξή ἀνθισε
τὸ λουλούδι — ὀρίστε ποῦ ἦσουν· ἄργησες...

ΕΙΣ ΦΙΛΗΝ ΞΕΝΙΤΕΥΘΕΙΣΑΝ

*Γυρίζω ἐδῶ πού τόσο σέ ἀναιρεύτηκα
νά θρῶ κάτι δικό σου...
Ἄπ. Μελαχρινός*

Περνώντας στὰ μέρη σου, τὸν δρόμο
(ὄχι ἀπ' τὴ δημοσιὰ ἀλλὰ τὸ γωνιακὸ οἰκόπεδο)
πού χορτάριαζε κάθε καλοκαίρι
θὰ κοιτάξω νὰ σοῦ κόψω λίγα λουλούδια, μιὰ δραξιὰ
τριαντάφυλλο λεβάντα πικροδάφνη.
Θὰ τὰ σμίξω σὲ μπουκέτο μὲ λεπτὸ μίτο ἀνοιξῆς
μάρτη ἢ τὸν μαϊάνδρο ἀπ' τὸν περίτεχνο κεκρύφαλό σου.
Μετὰ θὰ πῶ τὴν προσευχή, νὰ μυρίσεις πρῶτα-πρῶτα
καὶ λίγον οὐρανό, ξέρεις, μαζί της.

Θὰ ἔναι ὅπως τότε πού περιμένες στὴ στροφή.

Ἄρριο, λοιπόν, σὰν περάσω ὅπου περνῶ κάθε πρωὶ
θὰ κοιτάξω νὰ σοῦ στείλω ὅ,τι ζητεῖς
ὕστερόγραφα στὰ γράμματά σου:
κάτι νὰ θυμίζει τὸν δρόμο, τὴ δημοσιὰ, ἐμένα.

ΠΕΡΙΜΕΝΕ

Περίμενε νὰ ὠριμάσει νὰ ὠριμάσει —
νὰ ὠριμάσει πρόσμενε ἓνα χέρι.
Ἔπεσε ἀπ' τὸ ἀκρόκλωνο σάπισε
πρόσμενε τὸ χᾶδι στὸν ἥλιο
τώρα δὲν τὸν ἀγγίζει κανεὶς.

Περιμένει στὸ χῶμα, τὸ βράδυ.

ΛΟΞΑ ΣΕΝΑΡΙΑ

(καλὸς κἀγαθός)

Ἔφερε λοιπὸν στὸν νοῦ πολλὰ σενάρια.
Πὼς πήδαγε σὲ κτήριο νὰ σώσει ἓνα παιδί φλέγουσα λαμπάδα
πὼς προσφέρονταν γενναῖα γιὰ ἐκτέλεση-ληστεία τραπέζης
πὼς ἔφευγε καλῶς τὸν πόλεμο ἀφήνοντάς της γράμμα

— τὰ συγχωρεῖ ὅλα! —

πὼς ἐξέπνεε Ἀριστόδημος λέοντας στερνὰ μαραθωνίου λόγια.
Καὶ ἡ κηδεῖα ἦτανε πάνδημος... Τρεῖς μέρες ἡ χώρα σὲ ἀργία.
Μεσίστιες σημαῖες χωρὶς πράξεις τὰ χρηματιστήρια
καὶ τὰ σχολεῖα, μαῦρες γιορτές καὶ ποιήματα.

Ἔτσι, μὲ σκηνογραφημένη ἔπαρση πὼς κάποιος θὰ θρηνεῖ
τὶς τελευταῖες του στιγμὲς ξάπλωνε
γιὰ νὰ ξυπνήσει ἄλλη μιὰ μέρα ἐλπίζοντας.

[Ἀριστόδημος· ἓνας ἀπ' τοὺς 300 τῶν Θερμοπυλῶν, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψε
στὴ Σπάρτη λόγῳ τραυματισμοῦ]

ΑΙΣΘΗΣΗ

Γραμμές ανείπωτης θάλασσας γραμμές μεδυσμένης νύχτας
Φιλαπόδημα πουλιά σχέδια κεντήματος με κρόσσια
Μαλλιά ανεμίζοντα, προβλήτα και καράβι
Κοχύλια άδεια σπιτικά πρόσφυγες σ' άλλα δάση
Γεράνια άσπρα και μαβιά πυρκαϊά στα παραθύρια
Φωνή ψιλή τῆς λυγερῆς άσημόλευκα και μήνη
Μνήμη γλυκό του κουταλιού άσπροσένδονοι καθρέφτες
Πλατανόφυλλη καρδιά — κόσκινο κῶμα!
Ἐ λ ε ε ὕ Ἰ ὦ Ὁ τ ο τ ο τ ο ἰ
Πρώτη βροχή, θέρους, άγριολούλουδο τῆς μοίρας.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΑΤΙΑ

Ἐκεῖ ἐπὶ τῆς κλίνης
μία ματιὰ λίγο πρὶν φύγεις
ἦταν ἀρκετὴ νὰ σοῦ θυμίσει
πόσο ἐρωτευθήκατε, ἀγαπηθήκατε
ζήσατε τὴ ζωὴ
πόσο πονέσατε, δακρύσατε
γεράσατε μαζί.

Καὶ τὸ δάκρυ τῆς καρδιᾶς
ἀποστάλαμα γυμνὸ ἀντίο
φυσάει στερνὸ μιὰ στάλα τόση
νὰ σφαλίσει πῶς οἱ μνημεῖς καὶ τὰ χρόνια
ἔφυγαν αἰώνια
—Ἄγιοι, Παναγιὰ καὶ Θεέ μου!— φύλλα
ἀνέμου στὸν καιρό.

ΠΕΙΡΑΤΙΑ

Ναυάγησες πίσω ἀπ' τὴ θάλασσα.
Πῆρες τὸ σύντριμμα τοῦ ἥλιου τῆς δειλῆς τὴν ἀποκαθήλωση
ἀνάσσας φυγῆς παιδὶ ὄνειρα μαστιγωμένη
κι ἔφυγες ἄφησες νὰ σὲ κυνηγᾶμε
νὰ συγκεντρώνουμε στρατὸ καὶ νὰ ἐκστρατεύουμε
νὰ σβήσουμε φωτιές.
Στὶς πιὸ μεμακρυσμένες σκάλες μάθαμε νέα σου.
Πῶς τράβηξες στὰ νεκροτάφια καὶ θρήνησες δάκρυα ἀλυκῶν
πῶς ἔσπειρες μὲ τὸ δεξιὸ ἀπροσμέτρητες ἐκτάσεις φόβου,
ὄριμε καρπὲ ἰσόρροπη διεγκυστίνδα
κινεῖσαι γύρω ἀπὸ τὸν Χρόνο ἰσιώνεις τὶς τσακίσεις
τῆς φορεμένης μας βροχῆς μουσκεύεις
τὰ στεγνὰ παξιμάδια τῶν ἀμπωτίδων μας
—πλωρογοργόνα ἐφιαλτοθραύστα καλλιγύναικα—
πίσω ἀπ' τὴ νησιώτικη ἱστορία τῶν μαλλιῶν σου
ἀκολουθοῦμε τὴ σκέδαση τοῦ καλοκαιριοῦ τὴ φρυκτωρία
τῶν ματιῶν σου, ποντοπόροι, στερροὶ οἰακιστὲς
Πρωτεσίλαοι νέας ἄλωσης.

ΟΘΝΕΙΗ ΓΑΙΗ
(Γ391)

Πρώτη μέρα άνοιξε τὸ παράθυρο
κι ὁ ἀέρας πύκνωσε τῆς ξενιτιᾶς ὁμίχλη.
Τὸν τράβηξε ἀπὸ δινωτὰ κρεβάτια τοῦ στέργησε κρίνο λαιμὸ
ῥοθωσε τὰ μάτια καὶ νά, τὸ αἱματολάσπωτο πεδίο!
Οἱ Ἀχαιοὶ ἀπὸ κεῖ οἱ Τρῶες ἀπὸ δῶ, ἡ θεὰ νὰ κυνηγᾶ τὸ μῆλο της
κι ἕνας ξανθὸς Μενέλαος Τοῦρκος περιμένοντας νὰ σηκωθεῖ.
Τὸ ἀκόντιο ἔφυγε ὀλόισια τὸν εὔρε ἀνάμεσα στὰ φρύδια.
Πῆρε τὴν Ἑλένη κι ὅλα ἔληξαν γιατί κι αὐτὰ
πρέπει κάποια στιγμή νὰ τελειώνουν
νὰ λύνουμε τίς γέφυρες ἀφοῦ ὁ ἐχθρὸς διαβεῖ
νὰ γεμίζουμε μπαρούτι πρῶτα καὶ μετὰ τὰ βόλια.
Ἐδῶ, στὴν ἐσχατιὰ τοῦ ὄνειρου· δένοντας τὸν λῶρο κόμπο
στάζοντας θύμησες οἱ δαγκωμένες μας καρδιές
ἐπίκουροι, ἀμήχανοι, ἀπόστρατοι θεομάχοι.

ΕΛΕΝΗ

There is a panther stalks me down

Sylvia Plath

Με χέρια νὰ φυλλορροοῦν καὶ μιὰ καρδιά στὰ δόντια
ἔνευε στὴ γῆ τ' ἄρρωστό της κεφάλι.

Ὅμορφη στὸν καιρὸ της σὲ κοίταζαν δυὸ μαῦρα μάτια.

Τώρα, λέαινα τὴν ἐπισκέπτεται τὰ βράδια
μπήγει τὰ νύχια κοφτερὰ βαθιά στὸ πρόσωπό της
καὶ τὰ ὄνειρα γεμίζουν αἷμα.

Μόλις ξυπνᾷ, ἀφήνει στὸ πλατύσκαλο πῆλινο λίγο γάλα
γιατὶ συνήθισε τ' ἀδύρικο πάτημα στὸν ὕπνο
γιατὶ πεθύμησε τὸ κλάμα στὶς ρίγες τοῦ πόνου.

Κι εἶναι ὅταν δὲν ἔρχεται ὅταν
δὲν ἀκουστῆ μεσάνυχτα τὸ δάριμο στὴν πόρτα
μὲ ξεσκλίδια στὰ χέρια τὰ φίδια μαλλιά
ποὺ παίρνει τοὺς δρόμους — σκαμμένη, φυλλοβολώντας
κάποτε ὁμορφη στὸν καιρὸ της.

ΟΙΝΟΘΥΕΛΛΑ

Χυμένες ὀπτασίες σὲ ποτήρι κρασί.
Βαθειὲς κόκκινες ἀποχρώσεις πού στάξαν ἀπὸ κανθούς
καὶ πότισαν τὴν Οἰκουμένη ἓνα Ὄνομα.

Καὶ τί δὲν θά ᾄδινες νὰ μὴν κοιτᾶς
μὴ μένει στὰ χέρια σου ἀκίνητη τρικυμία.

ONEIPO

Τὸ βράδυ, σὰν κοιμηθῶ, εἶναι ἡ πιὸ δύσκολη ὥρα.

Ἐνα ἀνεμοδούρι τινάσσεται τὸ σκεπάζει λυσσωδῆς ἄνεμος.
Τὸ καλὸ χέρι σφίγγει στὴ Μέδουσα, τὸ ἄλλο
γέμισε γράμματα βουλοκέρια πατημένα μ' αἶμα.
Ἐέχασα, εἶπα θὰ σοῦ γράφω· ἔφυγες
μὰ πρῶτα ἔφυγα γώ, ἦρθε ὁ ζεστός νοτιᾶς
μὲ σήκωσε σχεδὸν ἀδέλιχτα στὴν ἀπέναντι ὄχθη.
Μόνος πιά, στὸ σύνορο πλαγιάζοντας τῶν ἀσφοδέλων
εἶναι ἡ πιὸ δύσκολη ὥρα πέτρωσα
οἱ φλέβες ταυνοσμένες στ' ἄγγιγμα θὰ σπάσουν
ἀπ' τὶς ρωγμὲς φυτρώνουνε κυκλάμινα
δυὸ μάτια ἀνοιχτὰ κοιτοῦν ἀπ' τὸ κεφάλι πού 'κοψα.
Κάποιο δόκανο μὲ κρατᾶ καὶ κοχύλι κενὸ
ξερνάει τὴ βοή τῆς θάλασσας πάνω στὶς πλατιῆς πέτρες.

Δὲν ἐλπίζω πιά δὲν ἐλπίζω,
στὴν ψαθυρὴ τούτη κοίτη πού κλείνω τὰ μάτια
νὰ σοῦ ἀπαντήσω.

ΞΕΝΟΣ

Γεννήθηκε σὲ παράλια πόλη.
Μὲ τὸ σκίσιμο τῶν τρατῶν στὰ νερὰ τῆς θάλασσας
καὶ τὸ σφύριγμα ξενιτεμένου ἀέρα στὶς καλαμιές
ποὺ ἔσπαγε στρατηλάτης ἄγριος στὸ λαμπύρισμα τῶν πρωινῶν,
μέθαγε ἢ μέρα τὸν ἔρανε τ' ἀλάτι τοῦ καλοκαιριοῦ
κορμὸς κυπάρισσου τὸ μπράτσο του πλατάνιστος ὁ στέρνος
ξανθὸ σπάρτο ἢ μιλιὰ του,
ἔφυγε ὅταν ἡ χώρα κοιμόταν (δίσεκτοι καιροὶ)
πῆρε λίγο κομμάτι γῆς, ἄλλοι εἶπαν πὼς δὲν δάκρυσε.

Σὲ μακρυσμένες Πολιτεῖες μεσουράνησε.
Τὰ βράδια, ἄυπνος, κατεβαίνει στὸν γιαλὸ μὲ γυμνὰ πόδια
βυθίζει στὴν ἄμμο τὴ ματιά του
ἀφήνει τὴ μόνη γυναίκα τὴ μόνη γαλάζια θύμηση
νὰ τοῦ χαιδέψει τὰ σφυρά· τὴν Ἀνάμνηση
νὰ τὸν κοιμήσει.

ΝΟΣΤΟΣ

Ἡ πετυχημένη σου ζωὴ σ' ἔφερε, φιλοπαίγμων
στοὺς δρόμους πού μεγάλωσες.
Μεγίστη ἀναμέτρηση, τὸ περίμενες καιρό —
Τιτανομαχία· θυμᾶσαι πῶς ἦσαν παιδί.

Βαρὺν ὄρκο εἶχες πάρει — μὴν ξεχάσεις!
ἀπ' τὸ πρῶτ' ἔτρεχες ξυπόλητος... Μὰ ἡ ἀθώοτης
ὅσο βαθιά καὶ νὰ τὴ χάραξες καρδόσχημα στὸ πεῦκο
ἔφυγε. Καὶ καλὰ λένε ὅτι χάνεται ἀλλὰ
πῶς γίνεται βρὲ παιδί μου
κάθε πού περνᾶς τὴ μικρὴ γειτονιά
νὰ νιώθεις ρετσίνι νὰ κολλᾷ στὰ χέρια.

ΑΓΑΠΗ

Κάτι γνώριμο παλινοσσει στήν καρδιά σου
ἐλίσσεται σφικτός κισσός.

Αγάπη, τί ζητᾶς σέ σποδὸ σβησμένης παννουχίδας;
Σὲ ἀρνήθηκα χίλιες φορές χίλιες φορές
ξερίζωσα τὸ σῶμα σου. Τὸ αἷμα σου ἔπνιξε
τὸ δειλινὸ γεννάει τὴν αὐγὴ ἀπ' τὸν θάνατο.
Πάλι μετρᾶς τὸ χῶμα νὰ ξανανθίσεις.
Προσπάθησα ἀσκήτεψα ναυαγὸς σ' ἔρημονήσι,
ὅμως τὸ καλογερικὸ μου σχῆμα
κινδυνεύει ἀσφυκτικὰ ἀπ' τὸ φύλλωμά σου
μπαίνει βαθιὰ στὸν χυμὸ τῆς σάρκας σου.
Θυμᾶμαι κι εἶναι ἀδύνατον νὰ προσευχηθῶ
νὰ νηστεύσω. Κατρακυλῶ ἀργὰ λαϊκὸς
στὸ διακόνημά σου.

Μά τὸν Θεό, θέλεις κλάδεμα.

LA SOIRÉE

Ὁμολογουμένως, δὲν περίμενε ποτὲ τέτοιο γεγονός
πού ἔχε συμβεῖ σὲ τόσοις ἄλλοις καὶ τὸ ἔβλεπε ἄλλωστε
τόσο ἀπόλυτα τόσο ἀδρυστικά σ' αὐτὸν
πὺ πότε τό ἔχε ἐπιλογή, πόσο μᾶλλον σκέψη!

Γι' αὐτὸ κι αὐτομολώντας τὸ ἴδιο βράδυ στὴ βιβλιοθήκη
—στὴ βαθειὰ πολυθρόνα— ξεκλείδωσε
κι ἀνάμεσα στὸ περίστροφο πὺ φύλαγε καὶ τὰ νυχτερινὰ
δοκίμιά του, συνέγραψε τὸ καλύτερό του ποίημα.

ΣΤΑΣΙΜΟΝ
(tragopogon porrifolius)

Λύπη ἀπὸ κλέφτη.
Φυσάει φεύγει
νύχτα σὰν πέφτει.
Κι ἡ θύμησὴ ἔβγη

θεία γοργόνα,
ἀνάσκελα
(ἄσε ἄς κυλᾶ
λοξὴ κορώννα)

κοχύλι στὴν ἄμμο...
Τί νὰ πρωτοκάμω!
Τὴ ζωὴ θά ἔρω

—νιφάδες χιόνι
Ἄμαθρυάδες κερὶ ποὺ λιώνει—
ταυροκαθάψια μ' ἄγριο ταῦρο.

ΧΑΡΤΟΠΑΙΕΙΑ

Πετάω τις μέρες σάν τραπουλόχαρτα
στο άμυδρο φῶς — δὲν ἔχω φύλλο.
Παίζω τὸ μέλλον μου, χάνω
παίζω τὸ παρελθόν μου, κερδίζω.
Στὸ παρόν; Ἄφήνω τις κάρτες καὶ πιάνω
τὸ κέντημα τῆς γιαγιᾶς.

Ἄνάμεσα σὲ δυὸ μπλόφες κλώθω
τὴ ζωή μου.

ΜΕΣΣΙΑΣ

Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς διειμήνυε πῶς πιάσαν λάθος ἄνθρωπο.
Πῶς δὲν ἔρχεται ἀπὸ ταπεινῆ γενεᾶ οὔτε δούλεψε
τὸ ξύλο ποτέσ του — ἀντιθέτως,
μεγάλωσε πλούσια σὲ μιὰν ἔκταση ἑκατὸ ἑκτάρια
μ' ἔκδηλα τὰ σημάδια πάνω του τῆς καλοζωίας.
Πῶς δὲν ἀπομακρύνθηκε καιρὸ οὔτε διάβασε πολὺ
μὰ πάντοτε τύπος κι ὑπογραμμὸς στὸ τί σκέπτεται τί πράττει.
Πῶς δὲν εἶχε ἀδελφούς ποτὲ οὔτε κατὰ διάνοια
βοήθησε νεκρούς, τυφλοὺς ἢ χειρότερα πεινασμένους.
Δὲν ὑποσχέθηκε τίποτε σὲ κανέναν.

Γι' αὐτὸ κι ἐδῶ καρφωμένος ψηλὰ τὴν ὕστατην ὥρα
δὲν παύω νὰ φωνάζω γιὰ τὴν ἀδικία νὰ μοῦ λογιῖσετε τὰ πλευρὰ
νὰ μὲ βάλετε ἴσα κι ὅμοια μὲ ληστῆς.
Μετά ἀπὸ τρεῖς μέρες, θὰ δεῖτε, δὲν θ' ἀναστηθῶ.

Ἄδελά του κατεχωρήθη στοὺς Μεσσίες τοῦ Κόσμου.

ΟΜΟΒΡΟΝΤΙΑ

Κάποιο πρωί, κατέβασε τὸ τουφέκι πού ἔμενε κρεμασμένο
ἀπὸ τοὺς χρόνους τῆς Ἐπανάστασης
καὶ βγήκε στὸν δρόμο, πυροβολώντας ἀδιάκριτα ὅποιον βρῆκε.
Ὅσους πῆραν οἱ ριπὲς αὐτοὺς πλησίασε εὐλαβικά,
μὲ φόβο, γιατί οἱ καλοὶ πεθαίνουν ἄδικα
ἔσκυψε πάνω νὰ τοὺς ἀναστήσει μὲ νεκρὰ ποιήματα.
Ἵστερα, τοὺς ἔστησε ὀρθοὺς κομμένα ἀγάλματα
κι ἀφοῦ δίδαξε ἓνα πρὸς ἓνα πῶς πυροβολοῦν ζήτησε
τὴν πληρωμὴ ἀπὸ ἀπονήρευτα χέρια, νὰ φύγει.

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Σὺν ἡλιοτρόπιο ἔσκυψε τὸ ὠραιόπουλο. Τὰ μάγια λύθησαν!
Οἱ στρεβλοὶ καθρέπτες θρυμματίστηκαν.
Καμπάνες ἀναγγέλλουν τοὺς χαρμόσυνους γάμους.
Ὁ τρελὸς λογίκεψε, ὁ δράκος πέταξε ἀπ' τὴν πόλη, ἀπόρθητο
τὸ κάστρο τῆς Ὠριᾶς· κι ὁ βασιλιάς δὲν στέκει πιά γυμνός.
Καὶ τί μῦθοι νὰ εἰπωθοῦν πλέον στὰ παιδιὰ
πῶς νὰ κοιμήσουμε τοὺς ἀνήλικους τρόμους μας τί σελίδες
νὰ γραφοῦν πού ξυπνήσαμε καὶ λείπαν τὰ μολύβια.

(Στις φωτισμένες λεωφόρους τῶν ὀχυρῶν Πολιτειῶν
ἐκπορθοῦνται μὲ περγαμηνές-κριὸ τὰ τελευταῖα μετερίζια.
Νέος ἀέρας κυματίζει τις σημαῖες νέος κόσμος στὰ καφενεῖα
νέες λιθρέες στίς βιτρίνες τῶν ἐμπορικῶν,
οἱ καρδιές ἀνοίγουν τριαντάφυλλα οἱ γυναῖκες
ἀγαποῦν ὅλους τοὺς ἄνδρες, ἀόρατοι τηλεβόες κοινοποιοῦν
ἐρωτικὲς ἐξομολογήσεις — διάφανοι τοῖχοι κι ἀνοιξιάτικες ἐκδρομὲς
ἀέναη στολισμένη Πρωτοχρονιὰ θάλασσα ἀκυμάτιστη ἀναπαμένη
ἀπέραντο πλάτωμα ξανθοῦ βρουδῶνα).

Ἡ Σταχτοπούτα νὰ ἔχει ὅσα γοβάκια ἀγαπᾶ
ἢ γρια-μάγισσα νὰ πωλεῖ στὴ λαϊκὴ τὰ κόκκινά της μῆλα
κι ὁ κακὸς λύκος — ἀύστηρὰ χορτοφάγος.

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ

*ἄρά γε τοῦδε ἐπιθυμεῖτε, ἐν τῷ αὐτῷ γενέσθαι
ὅτι μάλιστα ἀλλήλοις, ὥστε καὶ νύκτα καὶ
ἡμέραν μὴ ἀπολείπεσθαι ἀλλήλων.*

Ὁδοστρωτήρας πέρασε τὸ βράδυ· ἴσκιωσε τοὺς δρόμους.
Πάτησε σχεδὸν τοὺς πάντες. Χέρια, πόδια, πεταμένα μάτια
χολές σκόρπιες γιὰ τὰ πουλιὰ τροφή.
Ἄδύνατο νὰ ξεχωρίσεις ἀδερφὸ ἢ πατέρα ἢ μάνα.
Ὅλοι γίναν ἓνα — οἰκογενειάρχες πόρνες τοκογλύφοι
κι ἓνα ὅλοι μαζί! σῶμα ἀγκαλιὰ σὰν τὸν μύθο
στὸ νικητήριο τραπέζι, τὸν κωμικό.

Ὅσοι μεῖναν ἀπ' ἔξω, ψάχνουν στὰ στενὰ
νυχθημερόν, «ἐν τῷ αὐτῷ γενέσθαι».

JACK-IN-THE-BOX

Είμαστε σὲ ξύλινο κουτί ἀπ' τὴ μέση καὶ πάνω.
Ἀπὸ κάτω δεμένοι — ἓνα ἑλατήριο μᾶς βαστᾶ
τὰ κοντὰ μας χέρια ἀνοιχτὰ κρατᾶν δυὸ χρυσὰ πιάτα
καὶ τὸ χαμόγελο πλατὺ-πλατὺ, ζωγραφιστό.
Τὰ μάτια ὀλάνοιχτα καὶ διεσταλμένες κόρες.

Πρώρισται βέβαια κάποια γιορτὴ.

Μείναμε μέσα κι αὐτὸν τὸν χρόνο.
Λόγοι, παρελάσεις, σημαιοστολισμοὶ
πέρασαν ὅλα δίπλα μας, ἄμαξα στὴ βροχή,
καὶ τὰ ροῦχα πού ξεσκονίζαμε καὶ τὰ λόγια
πού δοκιμάζαμε στὸν καθρέφτη, ἐρωτευμένοι!

Μὰ ἡ γιορτὴ τέλειωσε.

Πάλι ἐδῶ, μόνοι, ἀγαπητέ — στὰ σκοτεινά.
Τὰ τέτριππα στρίβουνε στοὺς λόφους
βήματα ἀλώσεως περιπατοῦν τοὺς διαδρόμους
δον-Κιχῶτες ἐλευθερώνουν πόλεις, τρέχει τὸ χαμόγελο
κρέμασαν τὰ χέρια μας, τὰ πόδια δὲν ἀντέχουν πιά.

Καλύτερα, λέω, μὴ μᾶς ἀνοίξουν.

ΣΤΙΓΜΑΤΑ

Ὅσο και νὰ τὸ ξόρκιζε ἀργὰ ἢ γρήγορα μάτωνε πάλι
στοὺς καρπούς στὰ πόδια στὰ πλευρά.
Τὸ ἄκρυβε μ' ἐπιμέλεια, κάτω ἀπὸ διπλοὺς καὶ τριδίπλους
ἐπιδέσμους γιὰ τὸν ἄλλον
ἀπὸ τὴν ἄκρη τῆς χώρας, ἔμαθε πὼς τὸν σκότωσαν,
τὸν γύμνωσαν μπροστὰ στὴ γυναίκα καὶ τὰ παιδιὰ του
τὸν ἔσυραν στὴν κοπριά —τὸν τσάκισαν σὰν κλαδί—
κι ἀφοῦ προσυπόγραψε τρεῖς φορὲς φωναχτὰ
τὸν λιθοβόλησαν μὲ βρισὲς ἢ τέλος πάντων τὸν παρέδωσαν
στὴν πυρὰ στὸ μέσο τῆς πλατείας.

.....

Ἦκανε ὥραϊες μέρες τότε περιηγητὴς ποὺ διάβαινες τὰ μέρη,
ἀναγνώρισες τίς κηλίδες στὶς ἄσπρες γάζες τοῦ φαρμακείου.
Γιὰ μιὰ στιγμή σταύρωσαν οἱ ματιές σας — ἓνα βλέμμα
ἀστραπὴ ἑλάχιστο μὰ ἴσα ποὺ πρόλαβες νὰ πεῖς,
τὸ βᾶρος τὸ ἀκάνθινο στὸ μέτωπο, ὅτι ξέρεις.

ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Χωρίς ιδιαίτερη χαρά, μᾶλλον μὲ δυσφορία, περιμένω
νὰ φωνάξουν νὰ σὲ ἀναγνωρίσω ἀπ' τὸ σημάδι πού φέρεις
ἐκ γενετῆς στὸν μηρό· ν' ἀπαγγείλω μιὰ-δυὸ λέξεις πρὶν σὲ κάψουν.

Γιατί, νὰ σοῦ πῶ τὴν ἁμαρτία, αὐτὸ σκοπεύουμε ἐμεῖς
νὰ μαζευόμαστε δηλαδή καὶ νὰ θυμόμαστε —
πῶς ἀλλιῶς νὰ βασταχτεῖ τόσος πόνος ἀπ' τὴ βροχή
τὸ γέλιο σου τὰ πυκνά σου φρύδια οἱ μεγάλες σου παλάμες
πού σκέπαζαν τίς δύσκολες μέρες τῆς Κατοχῆς,
νὰ ἱστορεῖ ἕνας-ἕνας πῶς τὸν ἔσωσες
κείνη τὴ νύχτα πού ἔκλαιγε καὶ δὲν ἤξερε πού νὰ βαδίσει
τὸ σπίτι του εἶχε πάρει φωτιά κι ἡ γυναίκα
νεκρὴ μὲ τὸ μωρὸ στὴ ρώγα στὸ ἄσπρο βυζί της.

Ναί, θὰ πῶ ψέματα πάλι ὅπως τότε. Τὸ κατάλαβες,
εἶχα τὰ μάτια χαμηλά — δυὸ ἠλιοτρόπια στὸ σκοτάδι.
Μὲ χτύπησες στὸν ὦμο, πῆρες τ' ὄπλο καὶ χὰθηκες
στὴν ὁμίχλη γιὰ νὰ μὴ γυρίσεις ποτέ.

Ἔκτοτε, νιώθω νὰ μὲ κοιτᾶνε ὑποπτα λὲς καὶ ξέρουν ὅλοι
τὸ σημάδι πού μόνο ἐγὼ εἶδα ἀπόδειξη τῆς θνησιμότητάς σου.
Θέλω νὰ τὸ φωνάξω, νὰ ξεσφίξω τὴ μέγγενη
πού μοῦ συνδλίθει τὰ λογικά· ὅμως, γενναῖε μου φίλε, φοβοῦμαι
πὼς μᾶλλον καὶ σὲ αὐτὸν τὸν ἐπικήδειο λόγον σου
μὲ περισσὴ μαεστρία, θὰ κρύψω, πόσο ἔνοχος εἶμαι.

ΜΕΡΕΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΩΝ

Στις μέρες τῶν Αὐτοκρατοριῶν ἤμασταν σπουδαῖοι αὐλικοὶ
μὲ χρηστὲς συμβουλὲς ντυμένοι κομιψά, κύκλο ἰσχυρὸ γνωριμιῶν
κι ἐπιτυχίης μελαγχολίας ὄχι ἀνάξιες στὸ γυναικεῖο φύλο.

Ἄναγκαῖα δολοπλοκούσαμε καμιά φορὰ
ξυρίζαμε κεφάλια στέλνοντας μηνύματα στὴν ἄκρη τῆς Ἐπικρατείας,
ὄχι τίποτ' ἀκραῖον οὐδέποτε πατήσαμε τὸν Ὀρκο
μὰ πάντοτε ὁρμώμενοι ἀπὸ ἑλατήρια κοινῷ ὀφέλους.

Κι ἂν ἐπιτρέψαμε ἀκρόασιν εἰς τρίτους παράγοντας
κι ἂν βάλουμε στὸ βάλαντι μας δυὸ τάλαντα παραπάνω
μεγαλόψυχοι φανήκαμε, νὰ μὴν προσβάλωμεν ἡμετέρους
νὰ μὴ δημιουργήσομε καταστάσεις χωρὶς προηγούμενο,
νὰ μπορέσουμε νὰ κινήσουμε νήματα ἔξω ἀπὸ γραφειοκρατίες.

Γιατὶ στὶς μέρες τῶν Αὐτοκρατοριῶν
ἓνα πλήθος ἀπὸ ὀδοντωτὰ γρανάζια συμπλέκεται μὲ γόρδιο τρόπο
ὥστε νὰ στρέφει μαστορικά, μ' ἀκρίβεια λεπτοδείκτου
ὅ,τι διαβάξει κανεὶς καὶ προσπερνᾷ σὲ μιὰ γραμμὴ Χρονικοῦ:

«Ἐστέφθη Ἐλέω Θεοῦ Αὐτοκράτωρ τῶ τάδε Σωτηρίῳ Ἔτει,
ἐνῆλιξ, πράξας πολεμικά, προδοθεὶς κι ἀγιοποιηθεὶς».

ΤΑΞΙΔΙ

στον άνθρακωρύχο Tadeusz G.

Κι όποτε αποφάσιζε νά ταξιδέψει
άνέβαινε στην ταράτσα κι έπαιρνε την άμαξοστοιχία των 12.

Κατέβαινε σ' όμιγλώδη σταθμό μιá γυναίκα τόν περίμενε
ό πόλεμος είχε τελειώσει είχε βγει ζωντανός
σέ λίγο έπρεπε νά τούς καλέσει σέ δεϊπνο ν' απολογηθώ
για τόν μάρτη πού φόραγα ακόμα για δυό μάτια
πού μου πέρασαν άλυσίδες,
σκέψου· τó πρωί πριν νά ντυθώ την πανοπλία
έρω τυφλός στα έγκατελειμμένα όρυχειá και σκάβω
(θυμάσαι πού έπεσε ό πατέρας)
ό,τι έλπιζαν κι εκείνοι πού χάρασαν κυνήγια στις σπηλιές,
τό χρυσταλλωμένο γονίδιο τού Όνειρου
παγιδευμένο από τόσο κεχριμπαρένιο χρυσαφι
ό,τι έλπίζουμε νά μείνει άναμμένο όλοι μας κι είναι ή Ζωή —
πού ρώταγες πριν άναχωρήσω πάλι:

φλόγα σπύρτου κρατημένη εύλαβικά στη φύχτα μας
σέ χιονισμένη σκοτεινή γωνιά.

ΑΦΕΣΙΣ

Je ne suis homme sans deffault
François Villon

Ὄφειλω συγγνώμη σὲ ὅσους κατάλαβαν νωρίς,
ποῦ διεΐδαν τὸ μάταιον τῆς ὑποθέσεως, τὸν δεμένο κόμπο
οὐράνιου τόξου στὴ θέση τοῦ λαϊμοδέτου
κι ἕναν φανὸ θυέλλης περασμένο στὰ μάτια,
ἄνοιξαν βεντάλια παγωνιοῦ γιὰ καρδιὰ ὅταν δὲν ἔζησαν
πὼς ὄνειρεύτηκε ἡ παιδικὴ τους ψυχὴ
(κι ὁ θάνατος δικαίωση, ἀπείθαρχη μαθητεία μὲ τιμωρία
χιλιάδες κατάστιχα κατελιημμένων ὄνειρων)
δίδαξαν πὼς ζοῦν μ' ἀνεκπλήρωτον ἔρωτα
νὰ τὸν κουβαλᾶς παρασιτικὰ αὐτόματα σὰν ἀναπνοὴ
νὰ σιωπᾶς ὥρες καὶ νὰ κοιμᾶσαι ἐλάχιστα
(κι ὁ ἥλιος, τεράστιο δαχτυλίδι ποῦ φορέσαμε σὰ λύσαμε
τὸν ἀρραβώνα
δὲν μιλῶ γιὰ μουσικὴ μοῦ εἶναι τόσο ξένο)
σὲ κείνους ποῦ κράτησαν τὸ ποτήρι τῆς φιλίας ὀκτάβες
ἀπ' ὅλους πιὸ ψηλὰ (διηνεκὴ πρόποση)
χάρισαν λουλούδι κι ἔλαβαν ρομφαία — χρωστῶ συγγνώμη
σὲ ὅσους γνώρισαν στὴν ἀριστοκρατικὴ τους ὑπαρξή
τὴ χιλιετὴ καρτερικὴ πρόσχωση πὼς παραμορφώνει τὸ τοπίο
τὸν ἀδυσώπητο ὑλοτόμο τῆς Ζωῆς· τὸν Ἄνθρωπο.

ΕΠΙΕΣ

Ἐἶπες: «Θ' ἀσχοληθῶ κι ἐγὼ ὅπως τόσοι ἄλλοι
μὲ τὸν βιοπορισμό, περνώντας
βιαστικά δίπλα ἀπ' τὶς ξανθὲς μιμόζες τοῦ Φλεβάρη.
Τὴν πεποίθησή μου γιὰ ὑπεροχὴ
στὰ χωλὰ πόδια τοῦ Ἡφαίστου — ἔλα ἄκουσέ με
ξερίζωσε τὴν ἐλπίδα ἀπὸ τὴν ὑπαρξή μου!
Τὶς μέρες θ' ἀποταμιεύω γνώση, τὴ νύχτα
θὰ νυμφευθῶ τὴ Μοναξιά
σὲ γυάλινο Πύργο μακριὰ θὰ ζήσω».

Κι ἡ θεωρία κραταιή. Κυκλώπειον τεῖχος
ἐκδούλευσις τῶν θεῶν.
(Ἀγγελιαφόροι φθάσαν ἀπ' τὶς ἀκριτικὲς περιοχές.
Ὁ ἐχθρὸς ἄρχισε νὰ εἰσβάλλει.
Ὅ,τι στήθηκε πέτρα τὴν πέτρα κινδυνεύει μ' ἀφανισμό).

Στὶς στάχτες ἐκείνης τῆς νεανικῆς πυρᾶς
ψάχνω φοίνικα στίχο
ν' ἀναστήσει τὸ βασιλείό μου.

NOMOS

Πέθανε χθές. Σήμερα γύρισε να κλείσει τις δουλειές του, ν' αποκαθηλώσει τήν τελευταία Αύθεντία.

Τὸ σχέδιο ἀπλό. Λαϊκὸ δικαστήριον φίλων καὶ δικῶν
στὴ θυμέλῃ ὁ ἔνοχος καὶ ἡ ἐνάγουσα ἀρχὴ Αὐτός,
τήβεννο καὶ πληθὸς χαρτιά
πρακτικὰ ἐπίορκων λόγων καὶ ἀνέντιμων προθέσεων.
Πολλὰ εἰπώθησαν· πὼς αὐτοκτόνησε
πὼς διέφυγε εἰς Παρίσιους. Ὅμως ὁ κατηγορούμενος
μὲ πλήρη ἐξάρτυση καὶ φόρτο, καθὼς πρέπει αὐλικός,
νά πὺ παρελαύνει ἀπ' τὸ νέο Τσίρκο τῆς πόλης
χτυπάει τὰ κουδουνάκια του σκοινοβατεῖ πάνω ἀπὸ φωτιές
(ἀκροβασίες πρὸς τέρψιν καὶ συμμόρφωσιν)
κάθε πρωὶ κάθε ἑσπέραν, λίγο πρὶν λίγο μετὰ
τὸ Δελτίο Εἰδῆσεων.

— Ἄθῶος παμφηφεΐ! Λύεται ἡ Συνεδρίασις...

(Ἄρθρον 11, Παράγραφος 4 τοῦ Ἑθνικοῦ Κώδικα:
οἱ γελωτοποιοὶ χαίρουσι ἀσυλίας).

BRAVE NEW WORLD

*Race de Caïn, au ciel monte,
Et sur la terre jette Dieu!*
Ch. Baudelaire

Με τὸ σημάδι τοῦτο στὸ μέτωπο —
Καὶν ἔκ γενετῆς, ἀναζητῶ τὸν ἀδερφό μου.

Στὸ ἄριστο παίζω τὴ μάχαιραν
(λαβὴ γιὰ τὴ δική μου μόνο γροδιά)
στὸ δεξιὴ μιὰ κεφαλὴ Μέδουσας νὰ παγώσει
τὸ φονικὸ βαθιά στὴ μνήμη
γιατὶ οἱ τύψεις λεπιδόπτερα ποὺ μεταμορφώνονται
καὶ πᾶνε. Ἀναζητῶ τὴ θεία Πράξη ποὺ θὰ γεννήσει
ὄνειροκτόνες ἐλπίδες πλημμυρίζοντας
τὴν ἀμπωτὴ τοῦ Παραδείσου.

Ἔλα Ἐτεοκλή, κουράστηκα. Τέντωσε τὸν λαιμὸ
νὰ σηκώσουμε τὸν Νέο Κόσμο ποὺ ὀνειρευόμασταν
νὰ προσφέρουμε τὸ αἷμα τοῦ κόκορα
στὸ θεμέλιωμα.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Τὴν Ζωή· τὴ γνωρίσαμε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας
στὸ βαρὺ χέρι τοῦ πατέρα. Ἀπὸ πέντε ἐτῶν στοὺς δρόμους
ποτὲ δὲν παίξαμε ποτὲ δὲν ματώσαμε —
ἀνέκφραστα ζυγωματικά πάντοτε στὶς συναλλαγές μας.
Τὸν Ἔρωτα· τὸν κεντήσαμε στὸ μπράτσο ἔτσι
ἀναγκαστικά πήραμε τὰ πλοῖα.
Ἡ Σκέψη μας μαϊάνδρος ἀπὸ ἄν, δευτεραγωνιστὲς
σὲ αἰσθηματικά δράματα περιοδεύοντος θιάσου.
Προχωροῦμε τρελὸ σαπιοκάραβο πρὸς ὑψηλὸν προορισμό.

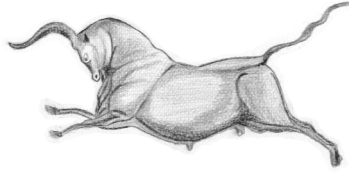
Ἔτοιμοι, μὲ κρυμμένον ἄσσο στὸ μανίκι
σὰν καταλάβουν ὅλοι ὅτι μπλοφάραμε.

ΕΞΟΔΟΣ
(κατακλιθεῖναι ἐν κόσμῳ)

Τώρα πού θά πεθάνω
φρόντισε για μεγάλη φωτιά, σάν ἥλιος
ἐκεῖ νά μ' ἀποδέσεις
πάρε τή στάχτη μου ἀλάλαξε φύσηξέ τη μακριά.

Ὅπως σκόρπισα τή ζωή ἄς σκορπίσω
καί τόν θάνατο.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΦΕΣΙΣ

Πρόλογος	9
Φθινόπωρο βράδυ	10
Εἰς φίλην ξενιτευθεῖσαν	11
Περίμενε	12
Λοξὰ σενάρια	13
Αἴσθησις	14
Τελευταία ματιὰ	15
Πειρατῖα	16
Ἵδνεὶ γαίη	17
Ἐλένη	18
Οἶνοθύελλα	19
Ἵνειρο	20
Ξένος	21
Νόστος	22
Ἀγάπη	23
La Soirée	24
Στάσιμον	25
Χαρτοπαζία	26
Μεσσίας	27
Ἵμοβροντία	28
Παραμῦδι	29
Συμπόσιον	30
Jack-in-the-box	31
Στήγματα	32
Προδοσία	33
Μέρες Αὐτοκρατοριῶν	34
Ταξίδι	35
Ἰφεις	36
Εἶπες	37
Νόμος	38
Brave New World	39
Συμβουλὴ	40
Ἰξοδος	41

Δημήτρης Άγαθοκλῆς
Copyright © 2013. All rights reserved.